

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 476

гр. София, 20.01.2020 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в закрито заседание на 20.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

като разгледа дело номер **11188** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.39, ал.2 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано е по искова молба с вх. № 27810/16.10.2019г., подадена от З. П. Г., чрез процесуален представител адв. С. Ю., срещу НАЦИОНАЛНАТА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ (НАП), с искане да му заплати обезщетение в размер на 1 000.00 (хиляда) лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на неизпълнение в достатъчна степен от страна на ответника на задължението по чл.59, ал.1 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД), чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защитата на личните данни (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета (GDPR), заедно със законната лихва върху тази сума, считано от 16.09.2019г. до окончателното изплащане на вземанията. Като правно основание на исковата претенция са посочени чл.39, ал.2 ЗЗЛД и чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

На 25.11.2019г. по делото е представен писмен отговор от НАП, в който се излагат съображения за недопустимост, респ. неоснователност на исковата претенция. С Разпореждане от 10.12.2019г. съдът е оставил производството по делото без движение. На ищеца са дадени изрични указания за отстраняване на нередовностите на исковата молба, като последният да уточни по кой процесуален ред желае да бъде проведена защитата му, да посочи в какво се изразяват претендираните вреди, периода, за който се претендира процесната сума, началният момент на претенцията за присъждане на законна лихва върху главницата.

Препис от съдебния акт е връчен на З. П. Г. на 19.12.2019г., но по делото не е депозирана писмена молба в изпълнение на съдебния акт.

На съда е служебно известно, че за действията, описани в исковата молба, срещу ответника – НАП, е издаден административен акт - Решение №ППН-02-399/22.08.2019г., което не е влязло в сила, тъй като по оспорването му в

Административен съд София – град (АССГ) има образувано адм. дело №10477/2019г. Издадено е и НП № 004/28.08.2019г., с което на НАП е наложена имуществена санкция в размер на сумата от 5 100 000.00 лева за извършено нарушение на чл.32 § 1 б.“б“ от Регламент /ЕС/ 2016/679, защото при осъществяване на дейността си НАП не е приложила подходящи технически и организационни мерки, в резултат на което е осъществен неоторизиран достъп, неразрешено разкрива и разпространение на личните данни на физически лица от информационните бази данни, поддържани от НАП, като в неправомерно достъпната и разпространената в интернет пространството информация се съдържат лични данни на 6 074 140 физически лица, което включва 4 104 786 живи физически лица, български и чуждестранни граждани и 1 959 598 починали физически лица. Това НП също е обжалвано чрез КЗЛД пред СРС с жалба вх. № ППН-02-462#2/05.09.2019г. и към настоящия момент няма постановен и влязъл в сила съдебен акт.

Административен съд София-град, след като се запозна с изложените в исковата молба доводи и приложените писмени доказателства, приема от правна страна следното:

В обстоятелствената част на исковата молба се твърди причиняване на неимуществени вреди от незаконосъобразни действия на НАП при неправилно съхранение и обработване на личните данни на ищеца. В случая действията на НАП спрямо ищеца не са по конкретно административно правоотношение – съответно не са при или по повод на изпълнителна дейност на Агенцията спрямо ищеца, а са в рамките на общото задължение на НАП като администратор на лични данни да обработва всички лични данни, които съхранява, в съответствие с нормативните изисквания за защитата им.

Съдът квалифицира производството като такова по чл.39, ал.2 ЗЗЛД, а не по Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), тъй като разпоредбата на чл.8, ал.3 ЗОДОВ изключва приложимостта на общия ред за обезщетяване на физическите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия и/или бездействие на администрацията при наличието на специален ред, какъвто се явява този по чл.39, ал.2 ЗЗЛД.

Според приложимата разпоредба на чл.39, ал.1 ЗЗЛД, при нарушаване на правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 или по този закон субектът на данни може да обжалва действия и актове на администратора и на обработващия лични данни пред съда по реда на АПК. В ал.2 на чл.39 ЗЗЛД е предвидено, че в производството по ал.1 субектът на данни може да иска обезщетение за претърпените от него вреди вследствие на неправомерно обработване на лични данни от страна на администратора или на обработващия лични данни.

Систематичният анализ на разпоредбата на чл.39 ЗЗЛД води до извод, че установяването на факта на нарушението е положителна процесуална предпоставка за надлежното упражняване на правото на иск за обезщетение за вреди. Тази положителната предпоставка може да бъде реализирана по два начина – или нарушението да бъде установено с влязъл в сила административен акт от компетентния административен орган КЗЛД, или да бъде установено с акт на съда.

В случая, видно от обстоятелствената част и петитума на исковата молба, се претендира единствено обезщетение за причинени неимуществени вреди, а не се оспорва като незаконосъобразно действието на ответника, изразяващо се в предоставяне на неправомерен достъп и разпространение на личните данни.

Навсякъде в исковата молба се цитират медийни публикации, но не се иска установяване на релевантните факти от значение за преценката на съда дали е нарушаване на индивидуалните права на ищеца. Не се иска изрично отмяна на действието или бездействието на администратора по предоставяне на личните данни на ищеца. Производството по чл.39, ал.2 ЗЗЛД е специално, като искането за обезщетение е допустимо само ако е предявено с жалба срещу действия или актове на администратора на лични данни. В този смисъл е константната практика на Върховния административен съд на РБ (ВАС на РБ), установена в Решение №2715/25.02.2014г. по адм. дело №9786/2013г., Определение №1581/02.02.2011г. по адм. дело №1000/2011г., Определение №16266/27.12.2018г. по адм. дело №14933/2018г., и др. съдебни актове.

С разпоредбата на чл.39, ал.4 ЗЗЛД законодателят е дал приоритет на установяване на нарушението по административен ред - субектът на данни не може да сезира съда, когато има висящо производство пред комисията за същото нарушение или нейно решение относно същото нарушение е обжалвано и няма влязъл в сила съдебен акт. В случая изрично се установи, че във връзка с нарушението е издаден административен акт от орган със специална компетентност /Решение №ППН-02-399/22.08.2019г./, който не е влязъл в сила поради оспорването му пред АССГ по адм.дело № 10477/2019г.

Предвид обстоятелството, че липсва сезиране на съда по реда на чл.39, ал.1 ЗЗЛД, както и предвид забраната по чл.39, ал.4, предл. първо от ЗЗЛД, предявеният иск се явява процесуално недопустим.

Така мотивиран и на основание чл.130 от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/ във вр. чл.144 АПК, Административен съд София – град, II-ро отделение, 22 състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ВРЪЩА искова молба вх. № 27810/16.10.2019г., подадена от З. П. Г., чрез процесуален представител адв. С. Ю., срещу НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ /НАП/ за заплащане на обезщетение в размер на 1 000.00 (хиляда) лева, за претърпени неимуществени вреди, заедно със законната лихва върху тази сума, считано от 16.09.2019г. до окончателното изплащане на вземанията.

ПРЕКРАТЯВА висящността на производството по адм. дело № 11188 по описа за 2019г.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховен административен съд на РБ, 7-дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото постановяване.

ПРЕПИС от съдебния акт да се връчи на страните в процеса на основание чл.138 АПК.

Съдия:

